

zatajení jmění zesnulého Jana B-a, pokud záleželo ve zlatých penězích. Jde tudíž o žalobu podle čl. XLII uv. zák. k c. ř. s. opírající se o důvod vytčený v druhé větě prvního odstavce tohoto článku. Z důvodu toho může oprávněný vznést žalobu proti každému, kdo má podle domnění vědomost o zamlčení neb o zatajení nějakého jmění. (Rozhodnutí čís. 1027 sb. n. s.) Že zůstavitel měl zlaté peníze, měly oba nižší soudy za zjištěno a jest zjištěním tím vázán i dovolací soud. Vytýká-li dovolatelka v odvolání, doličujíc uplatňovaný dovolací důvod, že žalobci neprokázali, že zůstavitel měl před svou smrtí po případě v době úmrtí zlaté peníze ve svém držení, ocitá se v rozporu s tímto zjištěním a přehlíží, že v první stolici sama ani nenamítala, že zůstavitel peníze ty před smrtí po případě v době úmrtí již neměl, nýbrž jen přednesla, že zůstavitel tyto peníze až do roku 1926 skutečně měl a že ona je od té doby neviděla a neví kde jsou. Odvolací soud měl dále za zjištěno, že žalobci jsou v nejistotě ohledně tohoto jmění a že žalovaná sdílela se zůstavitelem společnou domácnost, že bydlela s ním sama v jeho domku a že dala po jeho smrti otevřítí zámečnickem zamčenou podkrovní světničku, v níž měl zůstavitel skříň. Z těchto okolností dospěl odvolací soud k závěru, že jest odůvodněna domněnka, že žalovaná má asi vědomost o tom, co se s jměním tím stalo. Že tento závěr odvolacího soudu jest nesprávný, nebylo dovoláním zvlášť ani vytýkáno. Vzhledem k tomu, co měl odvolací soud za zjištěno, jsou splněny i podmínky pro žalobu o přísežné seznání žalované o zamlčení neb o zatajení jmění zemřelého Jana B-a podle článku XLII uv. zák. k c. ř. s. Odvolací soud vyhověl tudíž žalobě po té stránce právem (rozh. čís. 3140 sb. n. s.). Namítá-li dovolání, že byla žaloba zbytečná, ježto prý žalovaná při prvním roku prohlásila, že jest ochotna vše uvést co ví o jmění, a své udání přísahou stvrditi, nemá pravdu. Žalovaná ovšem prohlásila v žalobní odpovědi, že jest ochotna vykonati přísahu o tom, co jest jí známo o pozůstalostním jmění zemřelého Jana B-a, avšak jinak nárok vznesený proti ní žalobou neuznala (§ 395 c. ř. s.) a navrhla naopak zamítnutí žaloby. Neobstojí ani námitka dovolání, že žalobci, majíce vědomost o tom, že zemřelý Jan B. měl zlaté peníze, mohli podati žalobu o vydání zlatých peněz, ježto žaloba podle uvedeného již článku přísluší, jak to nejvyšší soud vyslovil v rozhodnutí čís. 1027 sb. n. s., i tomu, kdo sice ví, že jest tu jmění, ale jest v nejistotě o jeho osudu.

Čís. 11856.

Jakékoliv přerušeni lhůty stanovené v § 55 knih. zák. jest vyloučeno. Přerušeni nenastane ani tím, že procesní soud povolil poznámku zahájení rozepře o poznámku pořadí.

(Rozh. ze dne 2. září 1932, R II 278/32.)

Knihovní poznámka pořadí byla povolena až do 17. března 1932. Návrh, by tato poznámka byla vymazána, soud první stolice usnesením ze dne 28. dubna 1932 zamítl, ježto při poznámce pořadí bylo poznamenáno zahájení rozepře. Rekursní soud vyhověl návrhu

na výmaz poznámky pořadí, ježto poznámka byla povolena s platností do 17. března 1932, tímto dnem pozbyla účinnosti, jež nemůže býti prodloužena poznámkou zahájení rozepře.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací stížnost vytýká neprávem, že jest napadené usnesení nepravé a protizákonné. Podle jasného doslovu ustanovení § 55 knih. zák. pozbývá poznámka pořadí účinnosti, jde-li o zástavní právo, které má býti zřízeno, uplynutím roku od jejího povolení. Že tato poznámka pozbývá uplynutím roční lhůty účinnosti, zdůraznil zákon ještě v § 58 knih. zák., podle něhož, nepodá-li se žádost za zápis práva před koncem stanovené lhůty, stane se poznámka bezúčinnou a jest jí z úřední povinnosti vymazati. Z těchto ustanovení zákona, jakož z ustanovení § 81 třetí odstavec knih. zák., podle něhož nelze lhůtu stanovenou v § 55 knih. zákona prodloužiti, vyplývá zřejmě, že jest vyloučeno jakékoliv přerušení této lhůty, které proto nemohlo nastati ani tím, že procesní soud povolil poznámku zahájení rozepře o poznámce pořadí.

Čís. 11857.

Nelze napadati rekuresem každé usnesení odvolacího soudu stížené zmatečností, nýbrž rekurs jest přípustný jen v případech § 519 čís. 1 až 3 c. ř. s. Nelze se dovolávati § 519 čís. 2 c. ř. s., nevyslovil-li odvolací soud zmatečnost a neodmítl-li žalobu, nýbrž odkázal-li věc k dalšímu jednání a k novému rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 2. září 1932, R II 295/32.)

Procesní soud první stolice zamítl žalobu. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud odmítl rekurs žalovaného.

Důvody:

Napadeno jest usnesení odvolacího soudu vydané za odvolacího řízení. Proti takovým usnesením připouští se rekurs jen v případech uvedených v § 519 pod čís. 1. až 3. c. ř. s. Nelze tedy rekuresem bráti v odpor každé usnesení odvolacího soudu stížené zmatečností a zejména to nelze vyvozovati z povšedního ustanovení § 514 druhý odstavec c. ř. s., že rekuresem mohou býti brána v odpor usnesení zejména také z důvodů uvedených v § 477 c. ř. s., ano právo k rekursu proti usnesením odvolacího soudu výše uvedeným jest v § 519 c. ř. s., upraveno zvlášť. Jinak netvrdí ani sám rekurent, že jde o výjimku § 519 čís. 1 nebo čís. 3 c. ř. s., a neprávem odkazuje na případ § 519 čís. 2 c. ř. s., an odvolací soud napadeným usnesením nevyřkl zmatečnost a neodmítl žalobu, nýbrž odkázal věc k dalšímu jednání a k vynesení rozsudku. Rekurs jest tudíž nepřipustný a byl proto odmítnut.